

Arrest

nr. 108 720 van 29 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-M. CHRISTOFFELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2012 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 28 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep bij arrest nr. 91 857 van 21 november 2012 verwerpt en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

1.3 Op 7 januari 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4 Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.5 Op 21 februari 2013 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.6 Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de derde asielaanvraag. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.I.

geboren te Accra , op (in) x.x.1986

en van nationaliteit te zijn : Ghana

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.02.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 19.01.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 29.06.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 24.07.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen (RVV), waar op 23.11.2012 het beroep verworpen werd; betrokkene op 07.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende, die op 21.01.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 21.02.2013 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een schoolrapport aanbrengt, alsook twee foto's waarop hij te zien is met zijn klasgenoten; betrokkene tevens een ontvangstbewijs (dd. 25.05.2007) aanbrengt, waaruit blijkt dat hij medicijnen heeft aangekocht, alsook een kaart van 'Ministry of Health' (21.07.2009); betrokkene tenslotte ook een brief van zijn oom (zonder datum) naar voren brengt, waarin zijn problemen bevestigd worden; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij deze documenten niet gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens ook enkel aantoonde dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; er bovendien, bij de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de homoseksuele geaardheid van betrokkene; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; uit deze documenten immers nergens de homoseksuele geaardheid van betrokkene blijkt; de brief van zijn oom overigens een beperkte bewijswaarde heeft, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; betrokkene met voornoemde documenten evenmin zijn identiteit kan staven; de foto's immers enkel foto's betreffen, zonder enige aanduiding van plaats of persoon; op de overige documenten de naam van 'M.I.' vermeld staat, maar betrokkene niet kan aantonen dat dit ook effectief zijn persoon betreft; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10.08.2012, 30.11.2012 en 21.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2 De verzoeker heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie in te dienen.

2.3 De Raad stelt vast dat de verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens, de bestreden beslissing te hervormen en in ondergeschikte mate te vernietigen.

3. Over de rechtsmacht

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, staat hiertegen enkel een annulatieberoep open en treedt de Raad in voorliggend geschil op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Derhalve heeft de Raad te dezen niet de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen. Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Op grond van de Wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel gemotiveerd worden. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen. De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen. Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, nl. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, nl. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De overheid dient te gehoorzamen aan het zorgvuldigheidsprincipe.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast het volgende:

(...)

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag dd. 21.02.2013 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Verzoeker deed zijn derde asielaanvraag op basis van nieuwe documenten die in zijn bezit zijn, namelijk:

- *Schoolrapport*
- *2 foto's met klasgenoten*
- *Ontvangstbewijs waaruit blijkt dat hij medicijnen heeft aangekocht*
- *Kaart van de Ministry of Health*
- *Brief van verzoeker zijn oom waarin zijn problemen bevestigd worden*

Zoals verzoeker reeds in haar 1ste en 2de asielaanvraag heeft aangehaald, vreest hij om bij eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van vervolging en moord omwille van zijn homoseksuele geaardheid. In verzoeker zijn land van herkomst wordt men geëxecuteerd om deze reden.

Volgens verzoeker bewijzen de nieuwe aangebrachte documenten dat de aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn.

Ten onrechte heeft verweerster de nieuwe documenten zelfs niet aan een begin van onderzoek onderworpen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing enkel dat "betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Daarmee gaat de Dienst Vreemdelingenzaken in tegen haar eigen vaststelling dat er wel degelijk nieuwe documenten zijn bijgebracht waaruit een begin van bewijs van verzoeker zijn identiteit blijkt en waaruit blijkt dat verzoeker vervolgd wordt omwille van zijn seksuele geaardheid, namelijk verzoeker zijn schoolrapport, foto's met klasgenoten, ontvangstbewijs van aankoop medicijnen, kaart van Ministry of Health en een brief van zijn oom dewelke de problemen van verzoeker bevestigd. Deze brief zou volgens de Dienst Vreemdelingenzaken een gesolliciteerd karakter vertonen. Deze vooronderstelling is duidelijk onvoldoende onderzocht en gemotiveerd.

Door te stellen dat er geen nieuwe elementen zijn en vervolgens de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, baseert de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing manifest op verkeerde gegevens. Het gaat hier om een manifeste schending van de motiveringsverplichting. Het is duidelijk dat de aangehaalde motieven niet van die aard zijn dat zij de door hem genomen beslissing kunnen motiveren.

De door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig gesteund op onjuiste motieven en is bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet bewezen vooronderstellingen.

Dergelijke houding is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit middel is zodanig ernstig dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

4.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of gegevens die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder wordt in de bestreden beslissing concreet ingegaan op elk van de documenten die de verzoeker bij zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht en wordt de redengeving vermeld waarom elk van deze documenten niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. De bestreden beslissing bevat een uitgebreide feitelijke motivering.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit het betoog van de verzoeker blijkt in tegendeel dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, hij onderwerpt ze immers aan een inhoudelijke kritiek. De kritiek dat de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op onvoldoende en onjuiste motieven, behelst in wezen een kritiek aangaande de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

4.1.2 De verzoeker beroept zich dus in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoeker betoogt dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris steunt op manifest verkeerde gegevens. Volgens de verzoeker gaat de bestreden beslissing in tegen haar eigen vaststelling dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn bijgebracht waaruit een begin van bewijs blijkt van zijn identiteit en zijn vervolging. De verzoeker meent tevens dat de aangebrachte documenten bewijzen dat de aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn.

De bestreden beslissing motiveert als volgt met betrekking tot de door de verzoeker aangebrachte documenten:

"(...) betrokkene hierbij een schoolrapport aanbrengt, alsook twee foto's waarop hij te zien is met zijn klasgenoten; betrokkene tevens een ontvangstbewijs (dd. 25.05.2007) aanbrengt, waaruit blijkt dat hij medicijnen heeft aangekocht, alsook een kaart van 'Ministry of Health' (21.07.2009); betrokkene tenslotte ook een brief van zijn oom (zonder datum) naar voren brengt, waarin zijn problemen bevestigd worden; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij deze documenten niet gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens ook enkel aantoont dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; er bovendien, bij de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de homoseksuele geaardheid van betrokkene; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; uit deze documenten immers nergens de homoseksuele geaardheid van betrokkene blijkt; de brief van zijn oom overigens een beperkte bewijswaarde heeft, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; betrokkene met voornoemde documenten evenmin zijn identiteit kan staven; de foto's immers enkel foto's betreffen, zonder enige aanduiding van plaats of persoon; op de overige documenten de naam van 'M.I.' vermeld staat, maar betrokkene niet kan aantonen dat dit ook effectief zijn persoon betreft; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd"

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging en concludeert als volgt:

"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

De zienswijze dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker nieuwe elementen heeft aangebracht waaruit een begin van bewijs van zijn identiteit blijkt en waaruit ook zijn vervolging zou blijken, strookt dan ook niet met de redengeving zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er tevens op dat het loutere gegeven dat een stuk pas na de behandeling van een asielaanvraag werd opgesteld en/of werd aangebracht niet zonder meer toelaat te besluiten dat het nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de foto's, het schoolrapport, het ontvangstbewijs van medicijnen, de kaart van de Ministry of Health en de brief van verzoekers oom er slechts op gericht zijn verzoekers initiële vluchtmotieven te bevestigen. De verzoeker beaamt dit, hij stelt immers dat de door hem aangebrachte documenten aantonen dat de aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn. De naar voor gebrachte gegevens hebben bijgevolg geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij deze stukken had kunnen aanbrengen, zoals de verweerder in de bestreden beslissing terecht motiveert.

In de mate dat kan worden aangenomen dat de verzoeker het gesolliciteerd karakter van de brief van zijn oom betwist, dient de Raad er toch op te wijzen dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat een schriftelijke getuigenis van een privépersoon, en tevens familielid van de verzoeker, een gesolliciteerd karakter vertoont en dat er slechts een geringe bewijswaarde aan kan worden gehecht. De verzoeker geeft thans zelf aan dat het een brief betreft van zijn oom. De redengeving dat deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont en er slechts een geringe bewijswaarde aan kan worden gehecht, is dan ook pertinent en draagkrachtig. Op grond van het

gesolliciteerd karakter en de geringe bewijswaarde van de brief van verzoekers oom, kon de verweerder in alle redelijkheid besluiten dat uit deze brief geen ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens immers ook nagaan of de aangevoerde gegevens van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 4 december 2012, nr. 9275 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Bovendien dient er op te worden gewezen dat de verweerder over alle naar voor gebrachte documenten heeft geoordeeld dat het *“geen nieuwe gegevens”* zijn *“met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin [de verzoeker] ze had kunnen aanbrengen (...)”*. Daar de getuigenis van verzoekers oom betrekking heeft op de initiële vluchtmotieven van de verzoeker en de verzoeker thans zelf stelt dat zijn problemen in deze brief worden bevestigd, is het evenmin kennelijk onredelijk van de verweerder om over deze brief te oordelen dat hij geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. De brief van de oom van de verzoeker werd dan ook terecht niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen.

Aangaande verzoekers identiteit stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de voorgelegde stukken niet toelaten zijn identiteit te staven aangezien de foto's geen aanduiding van plaats of persoon bevatten en aangezien de overige stukken enkel de beweerde naam van de verzoeker vermelden, MI, zonder dat hij aantoont dat dit ook effectief zijn persoon betreft. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Met de loutere affirmatie dat er wel degelijk nieuwe documenten zijn bijgebracht waaruit een begin van bewijs van zijn identiteit blijkt, slaagt de verzoeker er niet in de vaststellingen en het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de verweerder gelet op artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet op correcte wijze heeft nagegaan of de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. Er blijkt op geen enkele wijze dat de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met elementen en/of stukken die verzoeker inriep ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag. Nu de verzoeker niet aantoont dat de verweerder de door hem als nieuw aangebrachte gegevens ten onrechte niet heeft weerhouden, kan niet worden ingezien dat de verweerder deze gegevens aan een verder onderzoek diende te onderwerpen. Meer nog, een inhoudelijk onderzoek van de elementen die ter ondersteuning van een herhaalde asielaanvraag worden aangebracht en de toetsing van deze elementen aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet toe. Deze bevoegdheid berust bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien niet blijkt dat ten onrechte zou zijn besloten tot het niet in overweging nemen van de derde asielaanvraag van de verzoeker, diende deze asielaanvraag ook niet voor een beoordeling ten gronde te worden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Globaal wijst de Raad er op dat de verzoeker zeer vaag blijft in zijn betoog. In wezen doet hij niets meer dan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris vormelijk tegenspreken. Nergens duidt hij op een concrete manier aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk of niet afdoende zouden zijn. Het loutere feit dat de verzoeker zich stelt op het standpunt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kan uiteraard niet volstaan om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De vage kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad benadrukt verder ook dat het aan de verweerder, wanneer hij toepassing maakt van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en hij een herhaalde aanvraag niet in overweging neemt, enkel toekomt om na te gaan of de door de vreemdeling ter ondersteuning van zijn aanvraag ingeroepen elementen en/of stukken al dan niet nieuwe gegevens uitmaken in de zin van voormelde wetsbepaling. Er blijkt niet dat in huidig voorliggend geval de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met door de verzoeker ter ondersteuning van zijn meervoudige asielaanvragen ingeroepen elementen en/of stukken. De verzoeker toont *in casu* niet aan dat er op de verweerder een verdere onderzoeksplicht rustte.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.1.4 Waar de verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “beginselen van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.1.5 Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Opgemerkt dient dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekster grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder heeft gegeven is heel vaag en maakt vooronderstellingen waarbij onvoldoende rekening gehouden werd met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier. Men heeft de nieuwe aangehaalde asielmotieven niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had verweerder een volledig onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en de nieuwe documenten die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de nieuwe elementen en de problemen die hij zal hebben bij terugkeer erkend.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst gezien de problemen die hij daar zal ondervinden.”

4.2.1 Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan de verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij kan de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Daarenboven is de verweerder, zoals hoger reeds uiteengezet, geenszins bevoegd om deze status toe te kennen, deze bevoegdheid komt met name enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe.

4.2.2 Ook artikel 49/3 van de vreemdelingenwet vindt geen toepassing in het voorliggende geval, daar de asielaanvraag niet ten gronde onderzocht dient te worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2.3 Een schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.”

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat onder punt 4.1 blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE